

та" (1864), „История на нѣмската пѣсенъ презъ XVIII ст.“ (1871). Л. е познатъ и като компонистъ на пѣсни.

Линдпаинтнеръ, Петеръ Йозефъ — Lindpaintner, Peter Joseph — плодовитъ оперенъ компонистъ и значителенъ диригентъ, род. 9 дек. 1791 въ Кобленцъ, умр. 21 авг. 1856 въ Ноненхорнъ на Боденското езеро; ученикъ на Р. фонъ Винтеръ въ Мюнхенъ, 21 годишенъ бива назначенъ за дворцовъ театраленъ капелмайсторъ въ Мюнхенъ, кждето написва, и биватъ изпълнени, една редица театрални творби. 1819 бива призванъ за кралски капелмайсторъ въ Шуттардтъ, и въ скоро време издига оркестра до една голѣма художествена висота. Творби: симфонии, увертюри, шестъ меси, две оратории, нѣколко кантати и повече отъ двадесетъ опери, нѣколко балета и мелодрами, както и много пѣсни, нѣкои отъ които сж били на времето твърде популярни въ нѣмско.

Линдъ, Лени — Lind, Lenny — знаменита шведска пѣвица, род. 6 окт. 1820 въ Стокхолмъ, умр. 2 ноем. 1887 въ нейната вила въ Малвернъ-Уйелсъ, ученика на оперната школа при Стокхолмския театръ, после на Мануелъ Гарсиа въ Парижъ, дето пѣе пробно, безъ да получи ангажиментъ, но Майербергъ, оценилъ феноменалния ѝ гласъ и голѣмъ сценически талантъ, я повиква въ Берлинъ, пише специално за нея партията на Виелка въ операта си „Полски лагеръ въ Силезия“, въ която тя празнува най-голѣмия си триумфъ. После пѣе въ Бонъ (на Бетховеновѣтъ празненства), въ Хамбургъ, Виена, Копенхагенъ и Лондонъ, съ еднакво забележителенъ успѣхъ, както на сцената, тъй и на концертната естрада, и даже въ църквитѣ. 1850 отива въ Америка, дето поженва триумфални успѣхи, 1852 се завръща оттамъ съ една много голѣма печалба ($\frac{3}{4}$ отъ която подарява за благотворителнитѣ учреждения въ отечеството си) и се установява на постоянно мѣстожителство въ Дрезденъ, откждето предприема концертни птувания, следъ което се преселва въ Лондонъ. Последното ѝ публично излизане е било на Рейнскиятъ музикални тържества презъ 1870 въ Дю-

селдорфъ, при изпълнението на ораторията „Рутъ“ отъ нейния съпругъ Ото Голдшмидъ. Л. е била прославена еднакво — както заради феноменалния ѝ гласовъ органъ (сопранъ) — прекрасно школуванъ, способенъ, еднакво, и на драматични партии, както и на колоратурни такива, и заради голѣмината ѝ като артистка на сцената. Нейнитѣ трилери и статки сж били съ забележителна безупречностъ и сж извиквали очудване, та не е чудно тогава че сж я наричали „шведскиятъ славей“. Наредъ съ голѣмия си гласовъ даръ, тя е имала и забележителенъ сценически талантъ — била е родена актриса, и поради това щастливо съединение на дветѣ голѣми дарования, тя е оставила име на една отъ най-голѣмитѣ пѣвици на миналия вѣкъ.

Линейна система (петолинейна система) — се наричатъ петѣтъ успоредни линии, на които, и между които, се пишатъ нотитѣ. Линиитѣ на линейната система сж изнамѣрени отъ Хугбалдъ, а въ днешния видъ — установени отъ Гвидо д'Ареццо (гл. т.).

Линке, Йозефъ — Linke, Joseph — отличенъ челюсть, род. 8 юни 1783 въ Трахенбергъ (Силезия), умр. 26 мартъ 1837 въ Виена, свирилъ въ историческия квартетъ на графъ Разумовски, а сжщо участвувалъ въ известнитѣ Шупанцигови квартетни вечери, писалъ нѣколко вариационни творби за в.чело.

Линке, Паулъ — Linke, Paul — оперенъ компонистъ и музикаленъ издатель, род. 7 ноемв. 1866 въ Берлинъ, писалъ следнитѣ оперети и балади: „Венусъ на земята“ (1897), „Госпожа Луна“ (1899), „Госпожица Лорелей“ (1900, „Лизистрата“ (1902) и др.

Линко, Ернстъ — Linko, Ernst — финландски пианистъ и компонистъ, род. 14 юли 1889 въ Тампере, училъ въ Хелзингфорсъ, Берлинъ и Петербургъ, писалъ: 2 клавиър-концерта, камерна музика, пѣсни.

Линкълнъ, Хенри Джонъ — Lincoln, Henry Jon — музикаленъ критикъ, род. 15 окт. 1814 въ Лондонъ, умр. 16 авг. 1901 с. т., ученикъ на Т. Адамъ, критикъ на „Дейли Нюзъ“, сътрудникъ въ лексикона на Grove.